

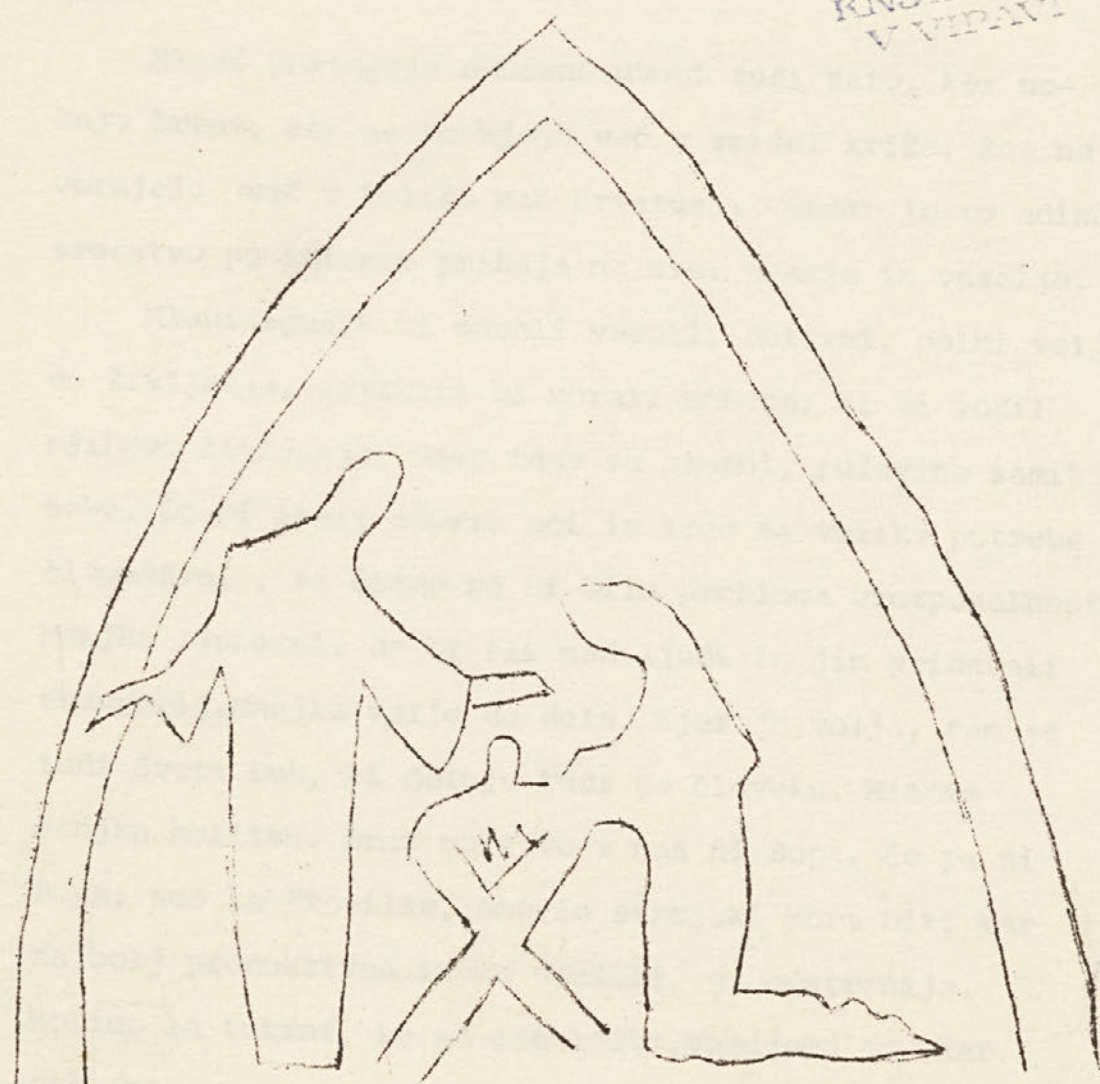
ISKRE

1982/83 leto XV št. 1

Veselo obhajanje
Božičnih praznikov
in veliko blagoslova
v novem letu !

ISKRE

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPIAVI

Ia svetu sta dve vrsti uboštva: materialno, ki tare dežele tretjega sveta in duhovno, ki vedno bolj načenja Evropo. Evropejci smo postali veliki tehniki, a smo izgubili duha.

Duhovno uboštvo je najbolj opazno prav pri mladih. Mladina je danes duhovno razklana in to razklanost težko preživlja. Mladi se danes zanimajo za malokatero stvar in zato malo znajo; nimajo časa za študij in osebno poglobljanje, ampak le za gledanje tega, kar servirajo sredstva družbenega obveščanja. To so največkrat samo delne resnice ali laži in praznijo človekovo notranjost.

Mladi postajajo duhovno ubogi tudi zato, ker nočejo žrtev, ker ne verujejo več v smisel križa, ker ne verujejo več v Veliko Moč Kristusa. Vendar je to edino sredstvo po katerem prihaja na svet upanje in veselje.

Mladi ljudje bi morali veseli, delovni, polni volje do življenja, poiskati bi morali nekoga, ki bi vodil njihovo življenje. Brez tega so prazni, ruševine samih sebe. Če bi imeli odprte oči in srce za velike potrebe človeštva, , za mlade ne bi bilo problema brezposelnosti. Manjka ljubezni, da bi šli med ljudi in jim prinašali evangelij. Manjka volje do dela. Kjer je volja, tam je tudi Sveti Duh, ki deluje tudi po človeku. Mladim manjka molitve. Brez molitve v nas ni Boga, če pa ni Boga, smo le številke, smo le stroj, ki mora biti kar najbolj produktiven in ko odsluži, ga odstranijo. Molimo le takrat, ko se nam ljubi, verujemo to, kar otipamo.

Postajamo ljudje kapitala, lenobe, nepremagovanja in nemolitve.

Mladina to občuti. In kljub vsemu, ali pa prav zaradi vsega tega, se današnja mladina prebuja. V Franciji mladi vedno bolj polnijo cerkve, samostane in semenišča. Med mladino se porajajo številna verska gibanja. Mladi iščejo nekoga, ob katerem bi gradili svojo osebnost. Mladi hočejo najti živega Boga in mu posvetiti življenje. Spoznavajo, da brez Kristusa ni idealov. Kristus je je mladim upanje za nov svet.

/Misijonar Silvester Česnik o francoski
in evropski mladini./

NEBEŠKO KRALJESTVO JE PODOBNO TRGOVCU,

KI JE ISKAL LEPIH BISEROV

(Mt. 13, 45)

Kot v sanjah se znajdem sredi puščave. Vroče sonce mi žge obraz in raztrgana srajca mi le še za silo pokriva porjavele prsi. Spomnim se na diamant, ki me je gnal v puščavo in vesel ugotovim, da ga imam še v žepu. Da, nedavno od tega je, ko sem slišal zanj. Prijatelj mi je rekel, da ga je treba le poiskati. Sprva nisem hotel verjeti, a ko sem videl njegovo odločnost, sem sklenil, da bom šel na to pot. Tudi drugi so mi prigovarjali, naj ga res poiščem. In tako sva se odpravila.

Sam pravzaprav nisem vedel, kje ga bom našel. Ko sva prišla v puščavo, sem bil presenečen. "Mar bom res tu, v pustem puščavskem pesku našel zaklad", sem se

spraševal. Začel sem obupavati. Zelo sem se bal samote in samega sebe. Prijatelj pa me je stalno bodril in tako sem ga končno le našel. Ko sem ga prvič držal v rokah, se mi je zdel neznansko lep. Slišanil sem ga in vso pot ga nisem dal od sebe. Bil sem čudovito srečen. Menadoma naju je zajel strašen peščen vihar. Ostal sem zopet sam.

Oziram se okrog. Nikjer nikogar. Vstanem, se ozrem proti soncu in krenem v neznanje. Sonce kar naprej žge in v tem boju za življenje ali smrt popolnoma izgubim občutek za čas in prostor. Onemogel se priplazim do majlne vzpetine. Z odločnejšim korakom se začnem vzpenjati. Končno pridem na vrh. In res ! Zagledam skupino ljudi, ki v majlni oazi počiva skupaj s svojimi živalmi. Srečen dvignem roke v pozdrav in hočem zavpiti, a iz prsi se mi izvije le glasen kašelj, podoben glasu umirajoče živali. V glavi se mi zavrti in padem na vroč pesek.

Ko se zbudim, sem še vedno na istem mestu. Najprej se ozrem proti oazi in ugotovim, da karavana še ni odšla. Vstanem in kakor pijan stečem proti oazi.

"Ljudje, pomagajte mi ! Žejen sem !" A tujci se ne zme-nijo zame. Vsak si pripravlja svoje skromno ležišče, kajti sonce se je že skrilo za obzorje. " Žejen sem !" sem še enkrat ponovil, zdaj že z manjšo odločnostjo, kakor da bi spoznal, da ni rešitve.

Končno se nekdo izmed tujcev le ozre name." S čim boš pa plačal?" me hladno vpraša. Spomnim se na diamant. Previdno ga vzamem v roke, kot da bi ga skušal še enkrat pretehtati: Ta svetlikajoči se biser me spominja na vse, kar sem prestal; na kraj, kjer sem ga našel, na

dolgo pot, na peščeni vihar, na prijatelja, na strah pred samim seboj, na osamljenost in na smrt. Stisnem ga v pest in začutim, da je del mene. Sam sebe skušam prepričati: "Kaj mi bo diamant, če umrjem od žeje?" S tresočo roko ga dam tujcu. Vzame ga, si ga ogleda in veli, naj mi prinesejo vode. Temnopolti služabnik mi prinese veliko čutaro vode. Hlastno začnem piti. Vrnem mu prazno čutaro in čutim se olajšanega, a že naslednji trenutek me spreleti hladen srh. "Kaj sem storil? Vse, kar sem imel, sem dal za čutaro kalne vode! Kaj bo pa Bog rekel, ko bom prišel predenj praznih rok?" Padel sem na tla in se zjokal.

Marko Tomažič

TRPLJENJE

Gospod, ta fant mi ne da miru,
njegova izkušnja mi napolnjuje prazno in pusto dušo.

On je revolucionar v svetu lutk,
pa vendar je zatiran. Tudi tebe Gospod spoznavam v
njegovi maski, zaradi tega mi postaja vablјiv.

Njegov zadah mi spreobrne srce, njegov oklep mi
uniči duha. Kakor se jutro zbistri, se meni v duši
jasni in spoznal sem ga, njegovo ime je Trpljenje,
ki muči iznakaženi rod, prezira ga človek, ki v duši
je večni pajac.

Zato si v ognju preizkusil ljudi, a vztrajal si ti,
le ti.

In tvoj odhod v sončni zahod, sprožil je plaz
ljudi, ki hitijo k Tebi.

Roman Dolenc

J O K

Iz zamegljenih oči
privre solza.
Polzi po licu,
vžge brazdo olajšanja
in izhlapi.

Kot izgubljen
v hladnih prazninah
ostane sram
nad samim seboj,
ki jo je potočil.

Hiko Ocepek

S I M F O N I J A

Poslušam simfonijo vetra...
Tiho se sliši lahko šumljanje v vrhovih dreves.

Poslušam simfonijo dežja....
Pesem kapljic prijetno boža moja ušesa.

Poslušam simfonijo noči...
Spokojno počiva narava v blagi tihoti.

Poslušam simfonijo srca...
Menadoma planejo divje disonance
bolesti in obupa.

Lojze Furlan

S R E Č A

Pogled,
prijazen nasmeh,
topel stisk roke.
Mar ni to sreča ?

Delo,
z ramo ob rami,
z roke v roki.
Mar ni to sreča ?

Odpeved,
solze v očeh,
še zadnji stisk roke,
in bolečina v srcu.
Je tudi to sreča ?

Lojze Furlan

TUDI MALGAŠI SO NAČI

/pogovor z sestro Marjeto Mrhar, misijonarko na
Madagaskarju./

Začetki misijonskega delovanja na otoku Madagaskarju segajo v 16. stoletje, vendar so bili takratni poskusi misijonarjev zatrti. Krščanstvo je tu pognalo globlje korениne šele proti koncu prejšnjega stoletja in se je hitro širilo, tako da so sredi našega stoletja že Malgaši dobili prve duhovnike domačine. Že več kot dvajset let delujejo na Madagaskarju tudi slovenski misijonarji. Za začetnico slovenskega misijona na Madagaskarju velja usmiljenka sestra Marjeta Mrhar. Letos je bila na dopustu v domovini in je pred odhodom na Madagaskar obiskala tudi našo hišo. V pogovoru smo jo povprašali o njenem življenju med Malgaši.

Sestra Marjeta, že nad dvajset let živite na Madagaskarju, bi nam lahko povedali nekaj o samem Madagaskarju in njegovih ljudeh ?

- Živim na južnem delu otoka in samo ta del nekoliko bolj poznám. Podnebje je tu precej vlažno in uspeva samo riž, ki je glavna prehrana, ni pa nikakršne zelenjave. Vse raste nekje od marca do junija, ko ni take vročine. Na severnem delu otoka, kjer je klima ugodnejša, uspevajo celo naša jabolka, krompir in grozdje. Sicer pa je dežela zaostala. Največja ovira za razvoj so stari običaji, ki se jih Malgaši krčevito oklepajo.

Omenili ste, da je riž glavna prehrana. Kako domačini obdelujejo riževa polja ?

- Vse obdelujejo samo z lopato. Le riževo slamo potep-tajo z voli, da je to potem tudi gnoj za prihodnje leto. Riž rodi od julija do decembra. Ko dozori, ga požetega sušijo pred hišo. Malgaši jedo riž trikrat na dan. Ta riž je kuhan samo na vodi, brez vsakršne omake. Ponekod poleg riža pridelujejo tudi kavo in če ta dobro obrodi, si lahko kupijo kakšen kos obleke.

Gotovo vlada na otoku velika revščina ?

- Ljudje živijo zelo skromno, v majhnih kočah na štirih kolih. To kočje tudi prenašajo iz kraja v kraj, kamor se selijo.

Torej imajo manj težav z gradnjami kot pri nas !

- Vsekakor. Tudi pohištva jim ni treba prenašati, ker ga nimajo. Od vsega kuhinjskega pribora imajo samo nekakšne stope za riž in drugega nič. Družina biva v enem prostoru. Tla so iz tolčene zemlje, v enem kotu je nekaj peska, kjer kuhajo svoj riž. Ko gre mati v mesto, prinese otrokom majhno štručko kruha, ki jo razdeli na dvajset delov, da dobi vsak majhen grižljaj. Velik problem so poplave, ki odnesejo kočje in tisoči ljudi ostanejo brez skromne strehe nad glavo. Pri nas je tudi huda lakota, zlasti zadnja tri leta, ko je riž slabo obrodil. Ljudje zaradi podhranjenosti množično umirajo, zlasti otroci. Tako imamo v naši vasi do pet pogrebov dnevno.

Sestra Marjeta, niste nam še nič povedali o sebi. Kako se je začel Vaš misijonski poklic ?

- Rodila sem se leta 1923 v Gabrovki pri Litiji. S sedemnajstim letom sem stopila v samostan, po noviciatu sem najprej nastopila službo bolničarke. Na Madagaskar

sem šla leta 1961. Moj misijonski poklic je rasel od otroških let. Spominjam se, kako mi je mama kot otroku brala list Zamorček in sem že takrat sklenila, da bom tudi jaz šla med črne otroke.

Kako pa je s krščanstvom na otoku ?

- Otok ima blizu sedem milijonov prebivalcev. Katoličanov je poldrug milijon. Med njimi deluje nad sedemsto duhovnikov. Dežela ima že 150 duhovnikov domačinov. Poleg teh deluje v misijonskem delu nad 500 bratov in 1500 sester. Največ katoličanov je na jugu otoka. Med slovenskimi misijonarji je osem duhovnikov, štiri sestre in dva laika. Jaz ne delujem v slovenskem predelu, ampak v francoskem.

Prej ste omenili stare običaje, ki se jih Malgaši oklepajo. Kako se z njimi srečuje krščanstvo ?

- Vsako pleme ima svoje običaje. V vasi je poglavar, ki vodi različne obrede in daritve. Ob vsakem pogrebu ubijejo vola kot daritev in vso okolico škropijo z njegovo krvjo. Ko človek umre, ga ne pokopljejo v zemljo kot kristjani, ampak imajo posebne grobnice, kamor polagajo mrliča, enega vrh drugega. Teh običajev nočejo opustiti, ker se bojijo zameriti duhovom prednikov. To je težava tudi za sprejem krščanstva, ki predvideva čisto drugačen pogreb.

Vi delate v ambulanti. Kako poteka Vaše delo?

- Delam v dispanzerju, pomaga mi še ena sestra, zdravnika pa naša ambulanta sploh nima. V petnajstih letih je prišel le dvakrat pogledat. Na dan pregledam okoli dvesto ljudi. Kako hudo je, ko dostikrat nimam s čim

pomagati. Otroci že tri leta umirajo za lakoto, ker ni riža. Sestre smo ob tem nemočne. Stanje pa je vedno hujše. Poleg tega pa imamo še naselje gobavcev, okrog 150, gobavost pa se vedno hitreje širi in je gobavcev v Ranomeni, kraju kjer jaz delujem že nad 400. Eden glavnih vzrokov za to bolezen je pomanjkanje higiene in seveda pomanjkanje sredstev za zdravljenje. Bolniki se čutijo prizadeti tudi zato, ker so popolnoma prepuščeni skrbi sester.

Imamo tudi poseben zavod za invalidne otroke. Otroci so zelo radi tukaj, ker čutijo ljubezen sester. Starši jih po večini zavržejo, ali pa nimajo potrpljenja, da bi jih negovali.

Se vam ni bilo težko vživeti v malgaški način življenja ?

- Preden sem šla v misijone, sem bila 14 let v Makedoniji, kjer je bila tudi velika revščina in me na Madagaskarju to niti ni najbolj motilo. Težje sem se privadila na podnebje. Precej časa sem se slabo počutila, tako da se tudi jezika nisem mogla učiti.

Preživeli ste šest mesecev v Sloveniji. Kakšni so vaši vtisi, kaj bi nam naročili ?

- Mladi naj bodo bolj zadovoljni s tem, kar imajo, manjka jim predvsem smisla za duhovne stvari. Ljudje so tu presiti, tam prelačni. Sicer pa je opaziti med Slovenci precej zanimanja za misijone, žalostno je le to, da imajo večkrat prav duhovniki in redovniki premalo misijonskega čuta. Ena naših sester mi je pred kratkim dejala, naj ostanem v Sloveniji, ker da tako primanjkuje sester.

Ko bi videli, kako jih šele primanjkuje na Madagaskarju. Upam pa, da bodo prišle za nami mlade moči, tudi izmed vas, na katere bomo preložili bremena.

Hvaležni smo Vam za ta pogovor. Želimo Vam srečno vrnitev med tiste, ki vas potrebujejo in ki jih imate radi. Obljubljamo Vam našo pomoč. Bog naj še naprej podpira Vaša prizadevanja in naj da, da bi se tudi kdo iz naših vrst odzval Vaši želji !

Franc Likar

VESELI DEL MOJEGA ROŽNEGA VENCA

Posebej so mi ostali v spominu zimski večeri, ko se je vsa družina po večerji zbrala ob topli, krušni peči. Marsikaj zanimivega in resnega smo se pogovarjali. Navadno smo najprej odmolili cel rožni venec in zatem še skupno večerno molitev. Potem pa smo igrali domine ali pa razburljivo igro Človek ne jozi se.

Pri molitvi rožnega venca smo navadno klečali na tleh. Oče in mama, posebej stara mama so nam, otrokom dajali zelo plemenit zgled ljubezni do molitve. Čeprav sem dobro vedel, da je treba moliti, mi je golo ponavljanje enega in istega obrazca, ki se je le od časa do časa spreminjal, postala dolgočasna. Pravzaprav sploh še nisem vedel, kaj je to molitev, kako pomembna in potrebna je za življenje v ljubezni. Opazoval sem svojo staro mamo, ki je ponižno, sključeno, z zprtimi očmi glasno molila. Pri tem so ji debele jagode velikega rožnega venca v enakomernih presledkih drsele skozi zgarane, a vendar nežne roke.

Videl sem, da ve kaj moli – da moli premišljeno in z zaupanjem v srcu. Spoznal sem, da ji molitev veliko pomeni in da z njeno pomočjo premaguje številne svoje probleme.

Hodil sem v osnovno šolo. Pri urah verouka smo se začeli poglobljati v dogodke iz Jezusovega življenja. Tedaj mi je tudi sveta maša postala bližja, bolj razumljiva.

Domači duhovnik je večkrat govoril o pomembnosti molitve rožnega venca. Ob prepevanju Marijinih pesmi sem čedalje bolj spoznaval zaklade, ki jih odkriva češčenje Device Marije. Spomin na otroško navdušenje je najbolj živ, ko zaslišim pesem: " Kraljica venca rožnega."

V srcu se mi je porodila želja po še tesnejši povezanosti n nebeško Gospo. K temu je veliko prispevala preprosta knjiga: " Fatima." Opisuje življenje treh preprostih pastirčkov, katerim se je Marija večkrat prikazala, se z njimi pogovarjala in jih navduševala za to svojo molitev. Občudoval sem veliko gorečnost in zagnanost teh odkritosrčnih, revnih otrok.

Želim si, da bi to zanimanje in gorečnost navdušila naša mlada srca. Vem, da Devica Marija vedno prosi za nas in želi, da bi bilo tudi naše življenje tako povezano z Bogom kakor njeno. Zato se z njo večkrat pogovarjam in se ji zahvaljujem za njeno materinsko pomoč.

Janez Kvaternik

LUČKE NA POKOPALIŠČU

Že od daleč se je videl soj sveč na pokopališču in krasen je bil pogled na razsvetljene grobove. Železna vrata so bila odprta in ko sem vstopil, me je pozdravilo toplo okolje lepo okrašenih in ožarjenih grobov. Skrbno so jih očistili za praznik njih, ki tu počivajo. Res, da mnogi iz navade, vendar neredki iz globoke vere in spoštovanja.

DAH mrtvil. Ime nosi v sebi turobnost, žalost, praznino, ... Tukaj pa sem našel toplino, upanje in celo radost. Hodil sem med grobovi, se tu pa tam ustavil ter občudoval veličastno lepoto čudovitega prizora.

Na grobu svojih starih staršev sem se zamislil. Spomnil sem se, kaj mi je oče pripovedoval o njiju. Koliko dobrega sta storila v življenju! Njuno življenje je bilo v ljubezni do otrok in pomoči drugim ena sama daritev in odpoved. Bi mogla taka ljubezen postati nič ?

V bližnjem grobu sta pokopani sosedi. Spominjam se, kako sem kot otrok rad tekkel k njima na obisk. Vedno sta kaj našli zame in vedno sta znali zanimivo pripovedovati. Umrli sta pred kratkim; druga za drugo sta se poslovili. Je mogla njuna dobrota postati nič ?

Malo naprej je grob neke daljne sorodnice. Nič visokega ni dosegla v življenju. Nasprotno, ljudje so jo večkrat imeli za norca, ker je bila večkrat pijana kot trezna. Rad sem jo imel, ker je tudi ona na poseben način skrbela zame. Nekoč sem videl kako njen brat igra violino in sem izrazil željo, da bi se učil igrati tudi jaz. Prinesla jo je od nekod in me učila. Nikoli ne bom pozabil veselega ognja v njenih očeh, ko mi je

prvič uspelo brez napak odigrati "Lepa si lepa roža Marija". Ta ogenj je ugasnil. Je mogla ugasniti tudi duša, ki se je takrat zrcalila v njenih očeh ?

Na misel so mi prišli prijatelji. Težka mi je bila misel, da ne bi bili več živi. In še huje bi bilo, če bi postali nič. Zavedal sem se njihove enkratnosti in neponovljivosti in nesprejemljiva mi je bila misel, da bi bila njihova enkratnost uničena. In končno jaz sam. Moja čustva, misli, razum, zavedanje samega sebe, ne, to ne more postati nič.

"S smrtjo ni vsega konec. S smrtjo se naše pravo življenje šele začne." Te besede, ki so jih tolikokrat slišala moja ušesa in izgovorila moja usta, sem tedaj doumel in sprejel s srcem. In v duši je zrasla molitev: "Oče, pri Tebi je smisel in lepota. Kar vzemi me k sebi, če je taka Tvoja volja. Nič me ni strah. Prav rad bi prišel k Tebi. Če pa veš, da še ni moj čas, mi pa, prosim, pomagaj, da bom živel tako, da pridem nekoč k Tebi, in - ne sam."

Zaslutil sem večnost in čeprav je nisem mogel doumeti, se mi je zdela čudovita in strašna obenem. Daje mi upanje, obenem me kliče k delu.

Polna luna se je ogrnila v lalno kopreno meglic in kot da bi hotela potrditi moje razmišljanje, je okrog nje nastal velik mavričast obroč.

Lojze Furlan

NAŠ POČITNIŠKI TEDEN NA LIVKU

Ko sem oddal prošnjo za sprejem v malo semenišče, sem med drugim zvedel, da bo počitniški teden za primorske semeniščnike zadnji teden v juliju. Ta počitniški teden je vsako leto drugje. Lahko se ga udeležijo tudi na novo vpisani gojenci. Odločil sem se, da bom šel tudi jaz zraven.

Doma sem si pripravil prtljago in prišel v semenišče. Od tam smo se z gospodom spiritualom odpeljali na Livek. Tam smo se namestili v župnišču. Prve tri dni je bil najpomembnejši del našega skupnega bivanja - duhovna obnova. Vodil jo je misijonar Pavel Bajec. Glavna tema je bila, kako najti sebe. Le če bomo našli sebe, bomo lahko našli Boga in mu služili, kar je naš cilj. Obstajata samo dve vrsti ljudi, ki jih lahko imenujemo modre: prvi Bogu z vsem srcem služijo, ker so ga spoznali, drugi ga z vsem srcem iščejo, ker ga še niso spoznali (Blaise Pascal). Pogoji, da se najdemo, pa je, da se vsak trenutek zavestno odločamo za dobro. Pri tem se moramo truditi, da ne bomo odvisni od materialnih dobrin, ampak si jih podredimo, da nam bodo pomagale k našemu končnemu cilju.

Po duhovni obnovi so bili na vesti hribi. Prva pot nas je vodila na Kuk, ki leži blizu državne meje. Pot nanj ni naporna. Zjutraj smo se napotili proti vrhu. Do Livški raven je cesta asfaltirana; to so od Livka precej odmaknjen kraj. Od tu pa vodi kolovoz do vrha. Na vrhu nismo imeli dobrega razgleda. Dobro je bilo videti le v dolino, kjer se je vila Soča. Spomnil sem

se lepe Gregorčičeve pesmi. Vrhovi drugih gora so bili oviti z oblaki, ki so jih včasih bolj včasih manj pokrivali. Matajur se je tu in tam "odkril", da smo lahko videli vrh in kapelo na njem. Nazaj smo šli po drugi strani, kar po travi. Spotoma smo obirali maline. Ker tura ni bila dolga, nam je popoldne ostalo precej časa in smo lahko igrali nogomet. Igrali smo na livškem nogometnem igrišču, poraslem s travo. Ker se je vreme poslabšalo in je začelo rahlo deževati, je bilo igrišče zelo spolzko in padci niso bili ravno redki.

Naslednji dan je sijalo sonce, a zbirali so se tudi oblaki, zato smo se odločili, da bomo pomagali prijaznim Livčanom spravljati seno, da se ne bi še bolj zmočilo. Porazdelili smo se v skupine in odšli na delo. V naši skupini smo najprej seno obračali, da se je popolnoma posušilo. Nato smo ga spravili skupaj in naredili dve kopi. Livčani so bili zadovoljni in mi tudi, da smo jim lahko pomagali.

Vsak večer smo bili skupaj z Livčani pri maši. Vendar je bila maša ta večer malo drugačna. Pridigo smo pripravili sami. Štirje semeniščniki smo povedali, kako smo se odločili za duhovniški poklic.

Prišel je petek. Ta dan smo šli na Matajur, razen treh, ki so tudi ta dan pomagali pri spravljanju sena. Odhod na vrh smo morali naznaniti na karavli, ker stoji vrh na italijanski strani. Z nami so šli tudi nekateri fantje in dekleta, ki so nam kazali pot. Vreme ni bilo lepo, bilo je oblačno. Šli po precej zaraščeni stezi, ki nas je najprej vodila skozi gozd. Kmalu smo prišli na prostoren travnat predel,

kjer se pasejo krave. Videli smo pastirsko hišo, kjer imajo tudi hleve. Pokazali so nam, kako delajo sir. Mleko prekuhavajo v velikem kotlu in mu dodajajo malo siršča(snov, ki mleko sesiri). Ko se že precej zgosti, poberejo to gosto snov in jo položijo v posodo za oblikovanje sira, kjer jo pustijo, da se strdi.

Pot naprej nas je vodila po še bolj zaraščeni stezi med grmovjem in travo. Ponekod se je steza skoraj izgubila. Pod vrhom je postala zopet bolj vidna, potekala je po grebenu vzporedno z jugoslovansko - italijansko mejo. Bili smo že vsi prepoteni, najbolj pa tisti, ki so nosili nahrbtnike. Končno smo dospeli na vrh. Prišli smo, dosegli smo cilj - vrh Matajurja.

Na vrhu smo se tudi dodobra najedli. Videti nismo mogli veliko, ker je bil razgled zelo slab. Ogledali smo si kapelo, ki stoji na italijanski strani tik pod vrhom.

Vračali smo se po drugi poti. Zvečer smo imeli mašo z pridigo, ki je bila nadaljevanje prejšnje. Trije semeniščniki so prikazali versko, šolsko in športno življenje v semenišču.

Sobota je bila zadnji dan našega bivanja na Livku. Po kosilu smo se vrnili domov.

Vrnil sem se duhovno obogaten, poln novih spoznanj. Bolj od blizu sem spoznal tudi semeniške dijake koprške škofije. Poznal sem jih sicer že prej, toda le toliko, kolikor sem jih videl v njihovih prostih urah, na sprehodih športnem udejstvovanju.

Stanislav Fajdiga

Kdo bi ne užival ob pogledu na čudovito vasico na pobočju Črne prsti ? Ko se mi je izza ovinka odkril pogled nanjo, mi je srce zavriskalo in zapelo. Nič več nisem občutil teže nahrbtnika. Kar naravnost bi poletel proti cerkvici, ki se je bleščala na majhni vzpetini in kakor budno oko bdela nad hišami Stržišča in Kala. Cela skupina se je za trenutek ustavila in vsak se je razveselil ob misli, da bomo v tem čudovitem kraju skupaj preživeli cel teden. Ko se nam je razgled zopet zastrl nismo bili nič več žalostni, dobro smo vedeli : čez kratek čas bomo sredi hišic, kjer so okna polna rož in na zunaj kažejo toplino, ki jo imajo ljudje v srcih.

Ko sem letos prišel v Stržišče, sem se že počutil domačega, saj sem bil tukaj že trikrat. Brez občutka tesnobe sem se lahko predal srečanju z znanci in spoznavanju z novimi prijatelji. Takoj sem bil sredi radostnega pozdravljanja in obujanja spominov, ki ga je od časa do časa prekinjalo navdušeno petje. Vsakdo je bil lepo sprejet. Vzdušje je bilo tako, da so se kmalu razvedrili tudi tisti, ki so prišli prvič.

Veselo in sproščeno vzdušje je vladalo ves teden. Še isti popoldan smo začeli z resnim delom. Po Vinkovih uvodnih besedah o smislu in namenu srečanja, smo šli v cerkev, kjer smo molili k Svetemu Duhu za razsvetljenje in se nato razdelili po skupinah. Vsakdo je napeto pričakoval s kom bo skupaj delal; ali bo dobil skupino, v kateri bo lahko zaupal svoje misli. Vsakdo si je želel, da bi bil skupaj z enim ali drugim, na koncu

tedna pa smo ugotovili, da nas Sveti Duh najbolj pozna in da najde najboljšo rešitev.

Skupina je postala nekaj takega kot družina. Med seboj smo se vedno bolj spoznavali, skupaj smo pripravljali molitev, pomagali v kuhinji, čistili po hiši, pripravljali večer skupnosti, predvsem pa skupaj v pogovorih odkrivali skrivnost srečanja. Koliko novih razsežnosti človeškega duha sem odkril v tej skupini, koliko misli smo si izmenjali in koliko resnic smo odkrili, ko smo se poglobljali v bistvo srečanja. Pri našem trudu nas je usmerjal in nam pomagal Vinko, ki je v predavanjih in s filmom o Jezusu nakazal pot našim razmišljanjem. Med resnim delom ni manjkalo šal, vedrine, veselega razpoloženja. Kjer so mladi, tam mora biti tudi veselje, razigranost, smeh, pesem. Kako lepo je videti skupino mladih, ko vesela uganja norčije, pa tudi zbrano sodeluje pri maši, posluša predavanje ali se v tišini pogloblja.

Vsak večer smo se zbrali k molitvi večernic. Potem je bil na vrsti kulturni večer. V tišini in zbranosti smo spremljali misli posameznih književnikov, največkrat pesnikov. Vsaka skupina se je potrudila, da je izbrala primerno snov in jo podala na kakšen nov, zanimiv način. Res, čudovito doživetje, podobno zimskim večerom ob topli krušni peči ali večerom ob tabornem ognju. Za resnim programom so se zvrstili skeči in šale, vse dokler nismo šli k počitku.

Vzdušje je bilo čudovito. V takem okolju sploh ni težko biti dober. Ko si videl koga v stiski, si mu brez dogovarjanj priskočil na pomoč. Za vsakega si našel

čas, vsakemu si znal dati, ponuditi, darovati prijazno besedo, lep pogled, nasmeh. Čutili smo, da smo med seboj povezani. V začetku se je sicer še marsikdo kisal, ni se počutil domače, odmikal se je, ker ni nikogar poznal, toda če ne prej, so padle vse pregrade v sredo.

Ta izlet je bil čudovita priložnost da, to, o čemer govorimo, tudi uresničimo. Da se srečamo z naravo, da ob njenih cveticah odkrivamo Božjo vsemogočnost ob čudovitih pečinah občudujemo mojstrstvo velikega Inženirja, da ob razgibanih alpskih vrhovih spoznavamo Njegovo stvariteljsko veličino, da se v mogočni gorski katedrali ob orgljanju vetra srečamo z Njim, ki nas je ustvaril, ki nas je odrešil in ki nas ljubi. Da se srečamo z bratom, ko mu pomagamo nositi nahrbtnik, ko z njim delimo kruh, ko se zaradi njega odpovemo kozarcu pijače, ko mu darujemo čas in se z njim pogovarjamo.

Bolj kot se je teden bližal koncu, bolj sem čutil v sebi željo, da bi se daroval. Misel da me je Kristus ljubil do konca mi ni dala miru. Utrdila mi je željo po duhovništvu: "Tudi jaz moram do konca. Ves se moram darovati bratu. Postati moram Novi človek." Čutil sem željo po duhovni globini: "da se lahko drugim luč, sam moram živeti v Kristusovi luči."

Vse prehitro je minil teden. Morali smo se posloviti od Stržišča. Ob slovesu se je v marsikaterem očesu zasvetila solza. Toda sedaj ni čas za sanjarjenje in jokanje. Kristjan mora biti luč, ki sveti, človek, ki se daruje.

Kolesarjenje je že od nekdaj moj najljubši šport. Včasih imam občutek, da bi kolesaril dan in noč. Poleg tega moram povedati, da sem si letos kupil tudi novo kolo. Tako sem se odločil, da moram na malo daljšo turo, kot je Vipava - Col - Vipava. Vprašal sem bratranca Markota za nasvet. Predlagal mi je, da bi šel z njim v Novi grad. Tja so namreč nameravali tudi njegovi starši. Bil sem takoj zato in sva se zmenila za dan odhoda.

V petek zvečer sem se odpravil od doma proti Ajdovščini. Prespal sem pri Markotu, da bi lahko že zjutraj zgodaj odšla. Toda na žalost naju je zbudilo grmenje in škrabljanje dežja. Ni kazalo drugega, kot da počakava. Dolgi so bili trenutki, a vreme je bilo neusmiljeno. Šele okrog devetih dopoldne se je zvedrilo. Hitro sva pripravila kolesi in odrinila. Do Sežane sva prišla brez težav. Takrat pa so naju začeli zasledovati črni oblaki, ki so nama sledili vse do Kozine. Tu sva se morala prvič ustaviti, ker je začelo deževati. Čas vedrenja sva izrabila zato, da sva pospravila najino popotnico. Ker dež ni hotel prenehati niti po polurnem čakanju, sva sklenila, da odrineva kar v dežju. Poleg dežja pa sva imela še eno veliko oviro. Glavna cesta je bila namreč za kolesarje zaprta. Večkrat sva morala pešačiti, ker "kolesarske steze" niso bile asfaltirane. Makadamska cesta in moje kolo pa si nista največja prijatelja. Končno sva prišla do Črnega Kala, kjer sva se morala odločiti po kateri poti bova šla naprej. Marko mi je rekel, da greva

raje na Buzet, kot na Koper, ker je pot krajša. Verjel sem na besedo, nisem se pa prepričal. Kasneje se je pokazalo, da je pot čez Buzet za 70 kilometrov daljša.

Pot se je najprej strmo dvigala, zatem pa se spustila proti sredini Istre na Hrvaško, kjer je lepo srednjeveško mestece Buzet. Do tu je bila pot zelo slikovita in polna raznih zanimivosti, tako da je bilo res užitek kolesarit. Od tu naprej proti Motovunu pa se je spremenila v enolično cesto, ki se je vlekla brez konca in kraja.

Tako sva pozno popoldne prišla v Poreč, od tu pa v Novi grad. Sedaj je nastal problem, kako najti Markotove starše. Z iskanjem sva se zamudila skoraj celo uro. Ura je bila že okrog šeste, tako da tisti dan ni bilo govora o kopanju. Zvečer sva še enkrat ocenila vso pot. Šele tedaj sem spoznal, kako zelo me je Marko potegnil za nos. V opravičilo mi je med smehom dejal, da me je hotel malo preizkusit.

Naslednji dan dopoldne sva odšla k maši, popoldne pa sva izrabila za osvežitev v vodi. Popoldan je hitro minil in zvečer sva se že morala pripraviti za vrnitev. Zjutraj sva odšla iz novega grada ob osmih, tokrat proti Kopru. Pot je bila še bolj zanimiva kot prejšnja. Ob nji so bila tudi že prva jabolka. Prvič sva se ustavila v Črnem Kalu. Domenila sva se, da ne bova hodila okrog po kolovozih, temveč da jo bova ubrala kar pocesti. Vendar je bila nevarnost, da naju ustavijo miličniki. Marko je predlagal naj bi se naredila Angleža. Na začetku nisem bil zato, ker mi ni šlo v račun, kaj bom povedal, če me bo miličnik

vprašal. Marko me je prepričal, da bo on govoril za oba. Imela sva srečo, da sva prišla brez težav v Kozino. Tam pa sva za spremembo odšla kar proti Razdrtemu, namesto proti Sežani.

V Ajdovščino sva prišla ob dveh popoldne. Marko si je lahko privoščil počitek, mene pa je čakal še vzpon na Col.

Kljub slabemu vremenu in nekaterim težavam, ki sva jih imela, mi je ta izlet ostal v lepem spominu in upam, da bom prihodnje leto lahko ponovno kam šel.

Zoran Bajc

ALI POZNA MO DR. JANEZA EVANGELISTA KREKA ?

SOOČANJA Z NAŠIMI UČBENIKI

Zgodovinska resnica je ena ali pa je ni.

Ta stavek sem slišal tolikokrat, da se mi je močno vtisnil v spomin. Po eni strani si brez resnice težko predstavljam življenje, po drugi pa vidim, da življenje teče, četudi mu vlada laž. Le kako je to mogoče ?

Vsakomur zgodovina kot šolski predmet ne ugaja. Polna je vseh mogočih letnic, zgodovinskih osebnosti, pa revolucij, prevratov, raznih vojn tako, da se človek kar težko znajde. V preteklosti so tudi osebnosti, ki so s svojimi dejanji svetilnik v človeški zgodovini.

Med njimi v slovenski preteklosti izstopa duhovnik dr. Janez Evangelist Krek. Živel je v času, ki je bil za preživetje Slovencev odločilnega pomena. Nastopil

je v devetdesetih letih prejšnjega stoletja in pripeljal slovensko ladjo iz pogubnih vrtincev v varne vode. Njegovo ustanavljanje zadrug za kmete in delavce ter ustanovitev hranilnic na vasi je bila genialna poteza. Pomisliti je treba na tisoče, ki so se izseljevali. Niso imeli od česa živeti. Val izseljevanja jih potegne s trebuhom za kruhom. Da izseljevanje pomeni narodovo smrt, meni tudi Cankar v povesti "Kurent". In takrat je nastopil Krek, o katerem lahko rečemo, da ga je Bog poslal Slovincem za rešitelja. Naroda, ki mu je bil zvest skozi stoletja preizkušenj, Bog ni zapustil. Dr. Krek je svoje poslanstvo izpolnil. Zaustavil je voz, ki je drvel v prepad, ter ga spet postavil na ravno pot. Kaj bi bilo, če ne bi on nastopil? Bi preživel? Poreče kdo danes: neka rešitev bi se že iznašla! Lahko bi se, ali pa tudi ne. Bog vedi. Ta trenutek sem prepričan, da je nad njim storjen zgodovinski zločin. V srednješolski knjigi za zgodovino se v nekaj vrsticah omenja kot konservativni duhovnik. Mnogi bodo jutri stopili na odgovorna mesta. Ali bodo poznali njegove izkušnje in njegovo delo? Morali bi ga. Himajo se česa sramovati. V tistem času v Evropi ne najdemo podobnega primera. Danes se o tem premalo govori, kot da ga ni.

Janez Perčič

Začetek šolskega leta

V začetku septembra smo se semeniščniki vrnili v Vipavo. Že prvi dan je bil zelo živahen, saj smo si imeli povedati veliko novega. Poleg tega pa smo ugotavljali kakšne so novosti, katere je treba treba temeljito pretresti že prvi dan. Najprej je bilo treba spoznati enajst novih obrazov, s katerimi se je naša skupnost povečala na 48 članov. Plaho in negotovo so se stiskali vsak v svoj kot. Treba jim je bilo takoj vliti nekaj upanja, da ni še konec z njimi, ampak, da se vse komaj začinja.

Važna novost je bila, da se je tabor predstojnikov povečal na štiri člane. Dobili smo novega prefekta, ki najraje sliši, da mu rečemo kar Stane. Noče biti "gospod prefekt". Vse to bi bilo kar lepo in prav, toda duhovi so se razburili, ker se je naselil v naše nadstropje in tik ob spalnicah maturantov. Tudi to še ni vse. Dobili smo tudi ekonoma, gospda Vinkota, ki je bil dosedaj prefekt, torej pozna semeniščnike do kosti. Gospod Vinko je novo službo očitno vzel zares, saj je že med počitnicami dal prepleskati vse učilnice in hodnike. Tako bo treba med letom paziti še na zidove.

Prav tako smo s. že prvi dan zvedeli, da dobimo kar tri nove profesorje. To so dr. Mirko Žejn za zdravstveno vzgojo, tovariš Ivo Krušec za obrambo in zaščito ter tovariš Evstahij Paljk za telnični pouk. Vendar se bodo novi profesorji srečevali le s prvim in drugim razredom in zato si višja dva razreda nista delala posebnih skrbi.

Sicer pa je vsak začetek poln negotovosti, ugibanj in pričakovanj in semeniščniki smo kljub vsemu šli pogumno novi učenosti naproti.

Športni dnevi

Naši predstojniki se dobro zavedajo teže latinskega pregovora : "Mens sana in corpore sano". V ta namen so nam ponudili možnost imeti športne dneve, ki niso noben semeniški izum in jih imajo dijaki vsem vesoljnem svetu. Zakaj jih torej ne bi imeli še mi !

V letošnjem šolskem letu smo imeli že dva športna dneva, Prvega smo izkoristili v času trgatve. Šli smo v "bandimo" h kmetom, ki so nas prosili za pomoč. Seveda smo ves dan pridno trgali in še bolj pridno zobali, tako grozdje, kot tudi druge dobrote, s katerimi so nas postregli. Seveda smo prišli zvečer domov dobre volje, večerje pa nihče še pogledal ni. V takem vzdušju smo prišli do ene same ugotovitve : takšni dnevi so za semeniščnike resnično potrebni.

Drugič smo začutili potrebo po športnem dnevu proti koncu novembra. Izzvalo nas je lepo jesensko vreme. Zakaj ne bi šli kam v hribe. Toda kam ? Mnenj je bilo približno toliko kot je semeniščnikov. Končno pa smo se s pomočjo predstojnikov odločili za tri smeri : Javornik, vrhovi nad Colom, tretja skupina pa na prošnjo gospoda Vinkota na Nanos v gozd, spravljat drva.

Športni dan bi lahko bil čudovit, če nam je ne bi zagodlo vreme. Že zjutraj je bilo oblačno, po hribih pa celo megla. Kljub vsemu smo se odpravili na pot.

Prvi skupini se je uspelo prebiti skozi meglo na vrh Javornika, vsi so dosegli cilj, razen enega, ki je že prej kot na pol poti obupal in se moral vrniti.

Tudi druga skupina je uresničila načrt, čeprav so hodili vsepovsod, samo "po vrhovih nad Colom" ne. Menda je bila tega kriva tudi megla, da se niso znašli. Škoda, da niso teh vrhov osvojili; ko ne bi bilo megle, bi gotovo imeli čudovit razgled.

Najuspešnejša pa je bila tretja skupina - gozdarji. Še gospod Vinko je bil zadovoljen z njihovim pošrtovalnim delom. Naredili so več kot je od njih pričakoval. Zeblo jih pa tudi ni, saj so ves dan kurili ogenj (drva jim ni manjkalo).

Kljub naporom smo se zvečer vsi srečno vrnili domov. Naš bolničar je sicer naslednje dni imel veliko opraviti s posamezniki, pa vendar smo prišli do zaključka, da so športni dnevi res potrebni.

Misijonska razstava

Misijonski krožek se je odločil, da bo letos v okviru praznovanja misijonske nedelje pripravil razstavo slovenske literature o misijonih. Večino gradiva za razstavo smo dobili v naši knjižnici. Ideja je očitno navdušila tudi profesorje, saj je marsikdo pobrskal po svojih policah in zbirkah in prinesel kaj "misijonskega",

Ob razstavi smo ugotovili, da je misijonska zavest med Slovenci posebno živa že od Baragovih časov. Slovenci smo tudi v preteklosti veliko pisali o misijonih. Veliko knjig imamo o življenju Baraga, Knobleharja in mnogih misijonarjih, ki jih niti ne poznamo več. Posebej

so zanimivi časopisi in revije, ki so veliko govorili o misijonih: Cvetje z vrtov sv. Frančiška, Zamorček in drugi. Poleg knjig smo razstavili tudi fotografije slovenskih misijonarjev; nekaj jih poznamo, večino pa ne.

Nekateri obiskovalci so posebej pozorni na znamke iz misijonskih dežel, zbudile so veliko zanimanje, zlasti med semeniškimi filatelisti in marsikomu so se pocedile sline, toda kaj, ko so bile tako zelo zavarovane, da se na noben način ni dalo do njih.

Upam, da je ta razstava pripomogla h krepitvi misijonskega duha in da je vzpodbudila marsikoga, da bo v knjižnici segel tudi po tovrstni literaturi.

Hišni praznik

Zadnjo nedeljo v cerkvenem letu smo praznovali našega hišnega zavetnika - Kristusa Kralja.

Ob tej priliki smo povabili na srečanje tudi naše starše. Kar precej jih je prišlo in naši razredniki so jih že navsezgodaj pozdravili z redovalnicami in našimi blestečimi ocenami. Dobra volja staršev se je stopnjevala pri sveti maši, ki jo je ob svoji sedemdesetletnici daroval skupaj z profesorji in predstojniki prof. dr. msgr. Anton Požar. Pri sveti maši je pel semeniški zbor, ki letos šteje kar 25 članov. Po maši so semeniščniki pripravili kratko akademijo. Ob diapozitivih so staršem prikazali življenje v semenišču. Nato je gospod ravnatelj spregovoril o novem usmerjenem šolanju, ki bo odslej usmerjalo tudi semeniščnike.

Skupno praznovanje smo končali s kosilom, pevski zbor je za "dober tek" zapel nekaj pesmi.

Miklavževanje

Vsako leto se Miklavž na svojem potovanju po zemlji ustavi tudi v semenišču. Tudi letos ga nismo zaman pričakovali. Prišel je pozno zvečer, malce se je zakasnil, kako se tudi nebi, saj je moral priti s kolesom, ker ni imel bencina. Letos nam je pripravil posebno presenečenje. S seboj je pripeljal tudi svetega Frančiška. Spremljali so ga tudi angelci. Največjo grozo pa so vzbujali parkeljni, saj so hoteli nekaj nepridipravov kar zvezati in odpeljati s seboj, pa je na srečo posredoval Miklavž. Poleg Miklavža so tudi te spake pripravile darila, zlasti za profesorje in predstojnike, ki po njihovem mnenju kar dobro vršijo svojo službo. Seveda pa so tudi dijaki dobili precej spodbudnih besed. Ker so bili vsi tako zadovoljni z nami, upam, da tudi prihodnje leto ne bodo pozabili na nas.

Franc Likar

Jesensko nogometno prvenstvo

Po svetovnem nogometnem prvenstvu, smo začeli svoje prvenstvo tudi semeniščniki na našem igrišču "pod terasami". Po prihodu v semenišče smo bili še polni moči, ki smo jih nabrali v počitnicah. To se je pokazalo tudi na igrišču. Vse ekipe so pokazale veliko borbenost in željo po zmagi. Vsako tekmo je spremljalo lepo število igralcev. Tudi kakovost igre ni zaostajala.

Samo prvenstvo je potekalo brez večjih presenečenj. Po začetnih zmagah obeh favoritov 3. in 4. razreda, je najprej četrtemu razredu odščipnila točko ekipa 2a, nato jo je po trdem boju premagala še ekipa tretjega razreda.

Finalna tekma je na terase privabila največ gledalcev. Ekipa četrtega razreda je nastopala močno oslABLJENA, saj zanjo ni nastopal ključni igralec prejšnjih let. To se je najbolj izkazalo prav na tej tekmi. 3. razred je zmagal z rezultatom 7 : 3.

Lestvica jesenskega prvenstva:

1. 3a 4	400	42 : 8	+ 34	8
2. 4a 4	211	30 : 14	+ 16	5
3. 2a 4	211	20 : 13	+ 7	5
4. 1a 4	130	7 : 27	- 20	2
5. 2b 4	040	2 : 30	- 37	0

Izkazali so se tudi strelci, čeprav so tudi vratarji ekip dobro opravili "posel".

Strelci prvenstva

1. Tomažič Marko	17	3a
2. Onušič Simon	114	4a
3. Srša Miran	13	3a
Perčič Janez	13	4a
5. Žibert Alfonz	10	3a

Jesensko košarkarsko prvenstvo

Šport številka "2" v semenišču je košarka. Prostor pod koši je med odmori stalno zaseden. Počasi pa se dviga tudi kvaliteta igre. Vse bolj narašča število visokih igralcev, katerih je do sedaj primanjkovalo. Predvsem je pomembno, da so ti fantje iz prvega in drugega razreda in je pred njimi še vsa semeniška prihodnost. Sojenje je bilo dokaj solidno. Včasih je prišlo do manjših sporov glede sodniških odločitev, kar pa ni vplivalo na potek igre.

Za prvenstvo se je prijavilo pet ekip. Prve tekme so pokazale na izenačenost ekip 2a, 3a, 4a. Te tri ekipe so po prvem krogu imele enako število točk : 2a je premagala 4a, izgubila pa z 3a, nakar je 4a premagala 3a. V dodatnih tekmah je nato 4a premagala ekipo 2. razreda, potem pa je moštvo 2a nadigrala tudi ekipa 3. razreda. Sledila je finalna tekma med 4a in 3a. Srečanje je bilo ves čas napeto in privlačno. Nobena od ekip si ni mogla priigrati večje prednosti. Na razplet je vplivala višina igralcev 4a. Centra Opepek H. in Hočevan M. sta ujela odločilne žoge, kar je prineslo uspeh 4. razredu. Rezultat: 43 : 34.

Končna lestvica						Strelci
1. 4a	651	272	: 168	+104	10	1. Perčič J. 141 4a
2. 3a	642	283	: 104	+ 80	8	2. Tomažič M. 128 3a
3. 2a	633	258	: 172	+ 86	6	3. Kastelic 105 2a
4. 1b	413	81	: 205	-124	2	4. Žibert A. 07 3a
5. 1a	404	01	: 220	-138	0	5. Zadnik J. 75 2a

Jesensko prvenstvo v odbojki

Zanimanje za odbojko v semenišču raste. To je razveseljivo. Toda kljub temu pravega napredka ni. Nobena izmed ekip ni izstopala. V vsakem razredu je nekaj posameznikov, ki to športno panogo bolj obvladajo, vendar ti niso mogli dajati tona igri, ki je bila skozi celo prvenstvo nezanimiva. Vrhu tega je bilo tudi precej neresnosti med samimi igralci.

Na nastope se je pripravilo pet ekip. Sreča se je najbolj nagnila na stran ekipe 2a, ki je postala semeniški prvak. Končna lestvica je naslednja:

1. 2a	440	8	: 0	8
2. 4a	431	6	: 2	6
3. 3a	422	4	: 4	4
4. 2b	413	2	: 6	2
5. 1a	404	0	: 8	0

V tem času smo se semeniščniki pomerili v odbojki tudi z novinci Družbe Jezusove. Zmagali so novinci DJ s 3 : 1. Treba je povedati, da dež ni motil tekme.

Vsem hvala za sodelovanje !

Športni referent

/Po/znanje vzpostavlja dva odnosa: čaščenje in izrabljanje. Zgolj izrabljanje onemogoča globlji uvid celote. Še več: "Gorje razumu, ki zvijačno motri božje skrivnosti" (sv. Gregor Macjanski). Človek priznava vedno manj občeveljavnih pravil, ki utemeljujejo njegovo človeškost in človečnost. V omenjenem svetu išče neomejenih možnosti. Stvari se mu druga za drugo prazniijo. Postopek je izzivanje novih osebnih in družbenih stisk in obenem dokaz za človekovo ujetost v neizmerna prostiranja svobode.

Dostojevski je preroško povedal, da bo človek izgubil tudi svojo zunanjo podobo, če izgubi vero v življenjsko povezanost z Bogom. Umetnost, ki je najbolj občutljiva naprava za merjenje bivanjskih občutij neke dobe, kaže, da se, odkar so bogovi zapustili svet, rojeva nova vrsta spak in pošasti. Kar počenjamo s tem, kar je dozdevno izven nas, počnemo s seboj. Ali je samovoljno razstavljanje in na novo postavljanje nekdanj organsko celovitega zares pot k resničnejšemu in popolnejšemu ?

Petnajst let Isker. Maj so še tako drobne in neobgljene; žar je v njih. Prihaja to iskrenje od napetosti, ki jo na izpostavljenem mestu kopičijo najrazličnejši impulzi ? Je to varilčev cvet ali snop izpod rezkalnega orodja ? V tem glasilu je realizem te vrste le redko komu dražil živce. Prše naše Iskre iz prasketanja pramenov vsepouživajočega ognja ? Prezgodaj je še za ta kres. Najprej je biserni smeh rose v jutranjem soncu, sled toplega razdajanja, o katerem pri nas še vedno pravimo, da prihaja od onstran.

"ISKRE" glasilo semeniščnikov v Vipavi

15. leto

1. številka 10. XII 1982

Naslov uredništva

Vipava 149 65271 Vipava

Mentor: Branko Melink

Urednik: Franc Likar

Tehnični urednik: Lojze Furlan

Tipka: Franc Likar

Tiskajo: Jure Janežič

Niko Ocepek

Metod Hočevar

Lojze Furlan

Ivan Hočevar

Tone Doberšek

Janez Perčič

Razmnoženo v 400 izvodih

ISKRE se vzdržujejo s prostovoljnimi
prispevki. Zalagajo dijaki četrtega razreda.

* * *

Uredništvo

se zahvaljuje vsem, ki v tej številki sodelujete
s prispevki. Posebno smo hvaležni

g. Lucijanu Bratuš za sliko na naslovni strani,
in Ognjišču pripravo platnic.

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Šolsko glasilo
KNJIŽNICA
Leto XVI,

ISKRE

Inv.št.
19062

Škofijska gimnazija

Semenišče Vipava

